

(המשך מעמוד 37)

אז לא היה לי במיקרה כסף בכיס, היה שם איזה נהג-מונית מהשטחים, אז אמרתי לו: "אתה יודע מה? תלווה לי ואני אחזיר לך אחר-כך". הוא נתן לה 20 דיןר, ואני אפילו לא ידעתי את השווי שלהם. בשעה 2 הנהג אומר לי: "או שאתה נותן לי את הכסף שהלוויתי לך". לקחתי וצילצלתי לה הביתה, היא נתנה לי את מיספר-הטלפון. אמא שלה אמרה שהיא איננה בבית. אמרתי לה שכאבו לריבקה השיניים ונתתי לה כסף. האמא אמרה: "סוב, כשהיא תבוא היא תתקשר אליך".

בשעה 2.30 אני מקבל טלפון ממנה בבית-הקפה, שואלת מה רציתי. אמרתי לה שה-20 דיןר שקיבלה זה 100 שקל ולא 50, כי אני טעיתי. היא אמרה בסדר, ושהיא תגיד את זה לרופא-השיניים שלה. בשעה 4, אני יושב בקפה, היא מופיעה לי עם איזה עברייני. הוא נשאר בחוץ והיא אמרה לי שהיא ביאה את הכחורה שצריכה להיות איתנו בשבת, שאצא והוצה לראות אם

כסף ותמורה

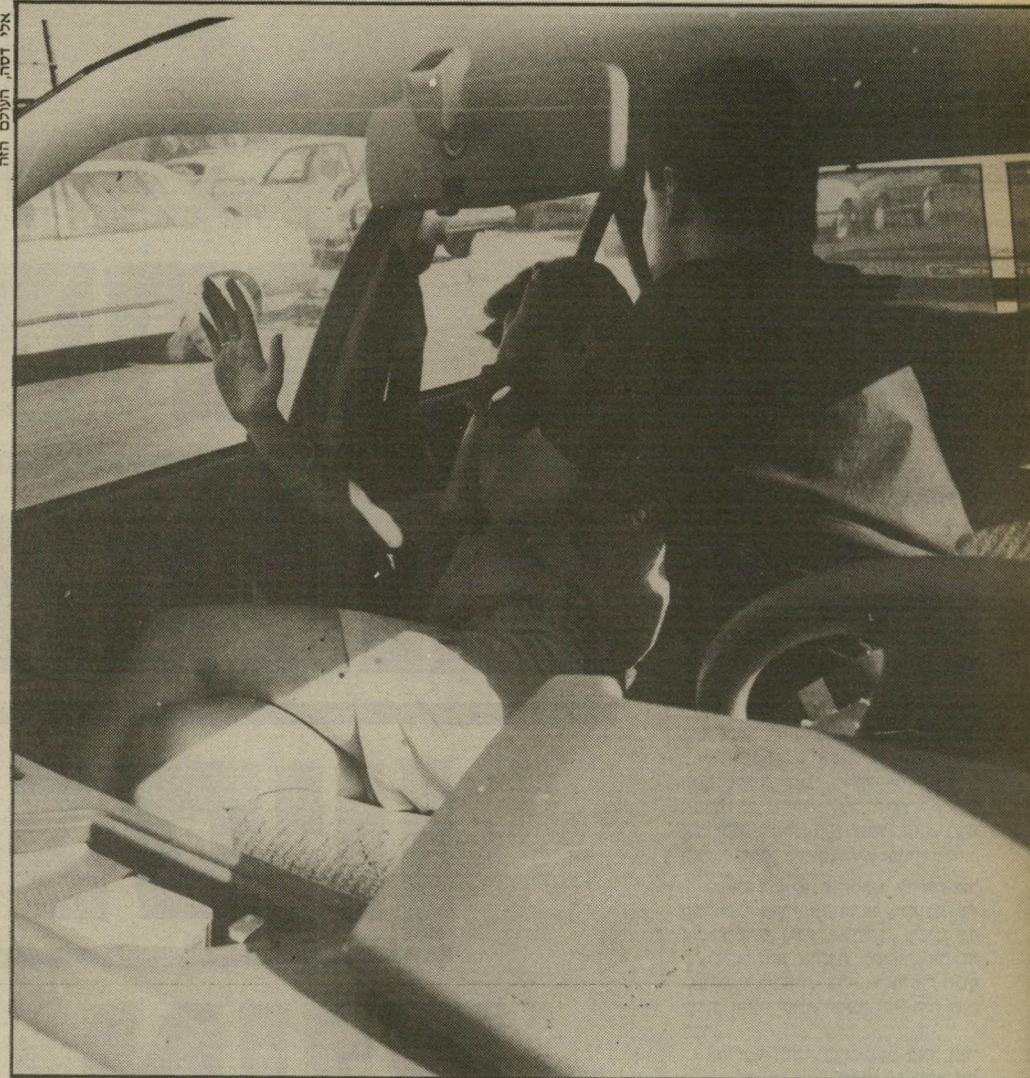
התובע עורך-דין אברהם פכטר, חקר את העד חקירה נגדית:

"יש הרגשה שאתה מנסה להציג את עצמך כאן כחצי-צדיק, עוזר לאנשים, נותן כסף. אבל כסף הכל, אם נתרם את מה שעשית לעברית פשוטה, שכבת עם הכחורה תמורת כסף".

עד כאן העדות.

שלוש, עד שהייתי מוציא את התקע מהקיר. אחרי שבעים הסתקרנתי, רציתי לדעת מי זאת. קבעתי איתה, וכש-ראיתי אותה התחלתי לי פתאום כל הרושם עליה. קודם קיללתי אותה, אמרתי לה מילים מגוננות וניתקתי לה בצורה עצבנית. אבל כאשר ראיתי אותה, כזאת עדינה וקטנה, חמודה כזאת, היא מאוד מצאה חן בעיניי. שכבתי איתה, והקשר בינינו נמשך כמה שנים. היא גם גרמה לי להתגרש מאשתי.

זה קרה כך: אני חשבתי שהיא אהבה אותי. היא היתה קובעת איתי וביקשה מחברה שלה שתתקשר לאשתי, ותגיד לה כל מיני דברים שהרגיזו את אשתי. הוציאו אותה מהכלים וגרמו לנו להסד תכסף. בסוף היא גם אמרה לחברה שלה שתתקשר עם אשתי ותגיד לה את הכתובת של הדירה ברמת-פולג ששם נפגשנו. אשתי לקחה טכסיס-פיישל, ותפסה אותנו על חם. אחרי הגירושין שלי המשכתי להיות עם ריבקה רק שנה אחת. אז ראיתי

כך תיארה ריבקה את מה שהתרחש במכונית. הנהג טוען אחרת

שהיא הולכת עם כל החברים שלי, שוכבת איתם. היא פגעה בי מאוד. אם היא אמרה לכם בעדות שהיא לא זוכרת משהו, אז היא באמת לא זוכרת. היות והיא בחורה מאוד מיסכנה. היא חולת-נפש. אני לקחתי אותה לבית חולים כמה פעמים, בגלל התמוטטות עצבים.

אתן לך, למשל, דוגמה. היא יצאה איתי ואהבה אותי, וחיינו יחד בדירה משותפת. הכל היה משותף, הכסף שלה ושלי. והיא פנתה לאדם וביקשה ממנו שהוא יגנוב את הכסף שלי, ויתן לה חצי. הבנאים גנב לי את הכסף, ולא חלכה לאדם נוסף וביקשה ממנו שיבוא איתה לבקש מהגנב את הכסף. ההוא בא וסיפר לי, וכך עליתי על זה.

עד כאן דברי העד. מיספשו של פיפו חסון התייחסו בית-הדין עומד בקרוב לחרוץ את הדיון, ולהחליט אם הוא מאמין לריבקה המתלוננת או לפיפו, הנאשם באונס.

ארכלו: "אבל זה מפני שהיא עשתה את עצמה מיסכנה. אני אדם מבוגר, זה בושע שאני אעמוד פה אפילו. התרשמתי ממנה שהיא בחורה רסית, מאוד נחמדה, מאוד מושכת. היא בחורה צעירה, והיא פיתתה אותי. אילו הייתי יודע שהיא נרקומנית, לא הייתי הולך איתה, כי אני פחד ממחלות. אני לא חשבתי שהיא זונה. חשבתי שהיא רוצה לעזור לחבר שלה, אבל לא נתתי לה כסף סתם כך, כי אני אף פעם לא נותן כסף, אם אני לא מקבל תמורה".

לעדה-הנהגה השני, יהושע צוקרמן, היה סיפור עוד יותר מרשים.

סיפור העד: היכרתי את ריבקה כאשר הייתי נשוי. היא התחילה לטלפן אלי הביתה, הציקה לי במשך איזה שבועיים. זה היה ב-1980. טילפנה אלי ולא רצתה להגיד לי מי מסר לה את מיספר-הטלפון שלי. אמרה לי כל מיני דברים. חשבתי שמישהו מותח אותי. ניתקתי את הטלפון. היא היתה מתקשרת פעמיים

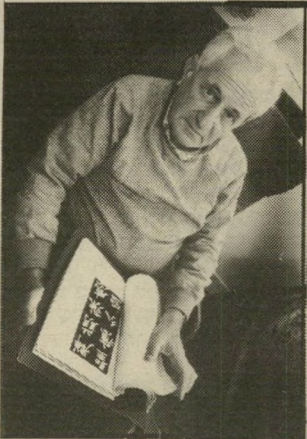
(המשך מעמוד 36)

וחוש אסתטי, אלה קיימים בי נוכחות שנותי שם.

סתיו בלב

פרת לא חזר לבקר בסין. בתחילה אייפאשר היה, ועכשיו, כשנפתחו הגבולות, הוא חושש לשוב. "אני בטוח שהביקור בפקין ובטייפין סטין יהיה כרוך בכאב-לב גדול. סין שאני מכיר כבר איננה. הכל השתנה. המהפכנים, לדוגמה, הרסו את החומה של פקין ובנו, במקומה, שדרה. זה מר-אה שאינני מוכן לראות.

"מהפכה תרבותית נעשית, בדרך כלל, בידיים לא-תרבותיות. כשם שהם התאכזרו לחומת פקין, כך הם אף פגעו בשפה הסינית. הקומוניסטים ניסו לפי שט את הסינית, להפוך את הסימניות

פרת

אחרי המילון. יצירות-מפותח

לדלות-קווים. אלא שבכך הם הפכו את השפה רווקא למסוכנת יותר. "הסינית הרגילה, זו שאני אוהב, היא שפה אסוציאטיבית. קל לזכור את הסימניות מפני שיש בהן הגיון מסויים. למשל: הסימנית עצבות מורכבת מסתיו ולב. סתיו בלב זוהי עצבות. הסימניות איש גדול היא איש הפושק את זרועותיו. שמיים הם קו מעל לאדם. לסימנית המתארת בעל נוסף קו מעל לשמיים, שפירושו: בעל לאשה הוא, בשבילה, אף גבוה מהשמיים. הסימנית אשר היא צירוף של מים ודקרון, כי מפלמים כמוהו כמי דקרון. "מי יכול לשכוח סימניות כאלה? זהו יופיה של השפה. באו הקומוניסטים והפכו זאת לאוסף של קווים חסרי כל משמעות, ולכן כה קשים לזכירה." תמונה כמעט סוריאליסטית: בירר-תו בירושלים, דירה קטנה שחפצים מגובבים בה בלא כל סדר, מבכה פרת את התרבות הסינית העתיקה. לולא המיבטא הרוסי הכבד והעניינים היש-רות, אפשר היה לראות בו כנאצולה סיני שאינו יכול להיפרד מקווי-אברו תיו.

שטופים באהבת-סין

מעשה החזרה אל סין היתה לפרת מסוכנת אף יותר מסתם חיי-בור מילון. כשהחליט לחבר את המילון היו ידיעותיו בכתב הסיני מעטות מאוד. בטייפין למד בעיקר את שפת הדיבור. איש לא התייחס שם ברצינות לסימניות המשונות.

לכן, קודם לחיבור המילון למד את הסימניות. יורי גראוזה, ידיד שתול-דו-חזיו ורמות לאלה שלו, עזר לו. היום, שלוש שנים אחרי-כן, חצי שנה לפני סיום המלאכה, עמנואל פרת אופטימי, מאמין כי לבסוף ייצא מור-ציא-לאור שייקח על עצמו את הדפסת המילון הסיני-עברי הראשון בעולם. "עכשיו, כשסין מתקרבת למערב בכלל, וגם לישראל, בוודאי ייצא מו-שיווקו למילון הזה", הוא אומר, "ואחרי שהמילון ייצא לאור, אתחיל לתרגם לעברית את יצירות-המופת הסיניות", וכבר הוא רואה בענייני-הוא את הישראלים כולם שטופים באהבת-סין, מעריצים, כמוהו, את הסימניות ה-מורכבות, רבות-הקווים, ביום לסימניה דלה, שמקורותיה קומוניסטיים.

במדינה

דוני חיים כספת באיבר-המין

בתחנותי האשה נמצאו המחאות. דולארים 15 מפתחות שונים.

בימיה-הביניים, כאשר האבירים שמו על תומת נשותיהם בעזרת חגורות-צניעות, היה אולי אפשר להבין מדוע מסתירה אשה בתחנותיה 15 מפתחות. אבל כאשר התגלו מפתחות אלה באי-ברמינה של אסתר מילגרם מפתח-תיקנות, לא היה לכך הסבר.

באוקטובר השנה נערך חיפוש בבית-הספר של אסתר מילגרם ובעלה אליה. בגלל חשד להחזקת רכוש גנוב וסמים. השניים מתגוררים, יחד עם בנם ואדם נוסף, בדירה בפתח-תיקנות, ומנהלים חנות-מכולת.

בחיפוש שנערך בדירה נמצאו שם כלי עישון חשוי וגם קילוגרם של חי-סם, שהיה מוסתר בתוך מכשיר אינה-לציה המשמש לחול-לקצרת. המיטרה המשיכה וחיפשה גם על גופם של בני-הבית, ומצאה תכשיטים שונים וכסף מזומן. כל בני-הבית נעצרו.

למחרת המעצר, כאשר נערך על גור-פה של האשה חיפוש רציני בבית-המעי-צר, התגלתה בתחנותיה מעטפה חומה ובה שבע המחאות בסך 200 דולר ו-1830 ש"ח, ובתוך צמרגפן, שהיה מוסתר באותו מקום, נמצאו 15 מפת-חות.

התובע אברהם פכטר ביקש את מעי-צדם של כל בני-המשפחה עד תום הה-

פרקליט זילברשטיין, בלבב את הפורציות

ליכים, וטען כי המפתחות משמשים, כנראה, לדלתות של מקומות-מחבוא לר-כוש גנוב או לשם ביצוע פריצות. לסניגור, עורך-דין גיורא זילבר-שטיין, היה הסבר אחר. הוא אמר כי האשה חדרה מפני פריצות לחנות-המ-כולת של המיטרה. לכן היא מחזיקה את מפתח-המכולת באיבר-מינה, ואיתו עוד מפתחות נוספים, כדי לבלבל את מי שירצה להשתמש במפתחות לשם פריצה. השופט נתן עמית חייד למיטמע הטענה המקורית, והחליט לעצור את האשה ולשחרר את בעלה.